

rettelagt saaledes, at øvrige ærede Medlemmer af Højrepartiet ville uden at løbe nogen som helst Risiko for at bringe en positiv Løsning af den foreliggende betydningsfulde Sag i Fare kunne fungere i denne Sag som de principfaste og som de karakterfaste, medens i Modsætning dertil de Forsvarsvenner, der række Haanden til Gennemførelsen af den her foreliggende magre Forsvarsordning, skulde kunne karakteriseres som Repræsentanter for den udglidende Holdningsløshed. Der er jo fra forskellige Sider rettet en meget skarp Kritik mod de Forsvarsvenner, som, trods Overbevisningen om Nødvendigheden af en Sikring af København mod Landsiden, dog ere rede til at acceptere denne Ordning, som her kan naas. Vi hørte det ved Sagens første Behandling. Flere ærede Medlemmer af Højrepartiet udtalte da en skarp Kritik over de paagældende forsvarsvenlige Medlemmer af dette Ting. Det er jo da ganske rigtigt som af det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs) udtalt, at Forudsætningen for, at man kan fælde en saadan Kritik maa være den, at man regner sikkert med, at man ved at stemme den Ordning ned, som her ligger for, skulde gennem en Appel til Vælgerne kunne opnaa en for Forsvarsvenner bedre Ordning end den, der her bydes, men ogsaa jeg føler mig ganske overbevist om, at de ærede Medlemmer, der regne saaledes, regne grundig fejl. Forholdet er jo nemlig det, at vi, lige saa længe det skal være, kunne hævde, at denne Sag ikke er nogen Partisag, det er en Folkesag, en Nationalsag, og den burde ret beset kunne karakteriseres som vort Lands mest demokratiske Sag, men en Kendsgerning er det, at ogsaa denne Sag er bleven knuget ind i Partipolitikken alt omsluttende Favntag, og at den er fremstillet for Vælgerne og af et Vælgerflertal opfattes, saaledes som den er fremstillet, som en ren og skær Højresag, som en Sag, der er forsynet med et konservativt Stempel. Med denne Kendsgerning have vi at regne, og da forekommer det mig unægtelig, at naar vi kaste Blikket ud over den sidste Menneskealders politiske Historie, maa det erkendes, at der faldt overmaade sparsomt med Fremgangssignaler for de konservative Ideer, at det faldt overmaade sparsomt med Tilslutning til de Lovforslag, der med Rette eller Urette førtes frem for Vælgerne, forsynede med et konservativt Stempel. Og hvad saa specielt denne Sag angaar, vil jeg sige, at har man under sidste Valgkampagne lagt Øret til og lyttet til

den Stemning, der raadede paa Valgtribunerne, saa vinder man, forekommer det mig, den Overbevisning, at af den Stemning gror ingen Forsvarsordning, fra forsvarsvenlig Side set, bedre end den, der her bydes. Derfor er det min fulde Overbevisning, at man paa Basis af det nu bestaaende, med det nu bestaaende som Udgangspunkt, ikke, hverken nu eller i en overskuelig Fremtid, vil kunne naa en bedre Ordning end den, som her kan opnaas. Ved at acceptere denne, vindes der jo det betydningsfulde, at Spørgsmaalet Forsvar eller Ikke-Forsvar finder sin Afgørelse i Favør af et Forsvar — tilmed lyder jo Parolen endog: et forsvarligt Forsvar. Er dette naaet — men efter min Opfattelse ogsaa først da —, vil der være Mulighed for, at Vælgerflertallets logiske Sans vil kræve ogsaa et Værn for den Husdør, der vender mod Gaardsiden.

Der er rettet en skarp Kritik mod os Forsvarsvenner, der stemme for Befæstningslovene trods den nu vedtagne § 3. Jeg vil dertil sige, at jeg tror ikke, at denne Kritik er berettiget. Som en af dem, der ifølge min Stemmeafgivning skulde falde ind under denne Kritik, vil jeg i hvert Fald sige, at jeg føler mig i nogen Maade beroliget ved den Opfattelse, at Hovedparten af Odiet og Hovedparten af Ansvarret for, at vi stemme, saaledes som vi gøre, falder ikke paa os, der tvungne af Omstændighedernes Magt ere nødte til at gøre det, men den falder paa dem, som ud fra deres politiske Magtstilling tvinge os til at sluge denne bitre Pille, tvinge os til paa det Punkt at krybe til Korset. Og saa er det blevet hævdet, at vi ved at stemme saaledes forskært vor Ret til at medvirke til at søge Landbefæstningen opretholdt efter 1922, hvis dette, henset til Udviklingen i det paagældende Tidsrum, maatte anses for hensigtsmæssigt. Jeg kan ikke give ærede Kritikere Medhold i denne Opfattelse. Vi bøje os jo i den Henseende kun for den haarde Nødvendighed, for Overmagten. Og lad mig her anføre et Eksempel; man vil maaske sige, at det er et Eksempel med et noget drastisk Tilsiit, men jeg mener dog, at det vil kunne erkendes som brugbart i den paagældende Forbindelse. Lad os tænke os, at man under Omstændigheder, hvor man maa erkende sin Underlegenhed, møder sin Overmagt og fra denne Overmagts Side møder Parolen: Pengene eller Livet. Saa tror jeg dog, at hver den, der har behørig Sans for Faktorerens rette Orden, vil udlevere Pengene, men vil dog derfor til visse ikke